

Sygn. akt I C 1459/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2021 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko Gminie M. G.

o zapłatę

I. zasądza od Gminy M. G. na rzecz Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 1.427,99 zł (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia siedem złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Gminy M. G. na rzecz Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1.370,52 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od Gminy M. G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 588,89 zł (pięćset osiemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. zasądza od Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 112,17 zł (sto dwanaście złotych siedemnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

Sygn. akt I C 1459/18

UZASADNIENIE

Powód Przedsiębiorstwo Budowlane (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej Gminy M. G. kwoty 1.704,07 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że 6 i 7 lipca 2017 r. osoba kierująca pojazdem stanowiącym własność powoda wjechała w wyrwę znajdującą się na drodze przy ul. (...) w G., z związku z czym uszkodzeniu uległy dwie opony pojazdu, koszt wymiany których wynosił kwotę żadaną pozwem. Pomimo zgłoszenia szkody, Gmina M. G. odmówiła wypłaty odszkodowania, wskazując na brak znamion zawinionego zaniechania po jej stronie.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 czerwca 2019 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana Gmina M. G. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, kwestionując roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Pozwana zakwestionowała wskazując, iż w realiach sprawy nie zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 415 k.c., bowiem uszkodzenia pojazdu powoda nie powstały na skutek działania bądź zaniechania pozwanej, zatem brak jest istnienia jakiegokolwiek związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą. W ocenie strony pozwanej powód nie wykazał swego roszczenia w myśl art. 6 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

6 lipca 2017 r. przy ul. (...) w G. D. F., poruszając się z prędkością ok. 30 km/h samochodem marki B. (...) o nr (...), stanowiącym własność powoda, wjechał w wyrwę w jezdni, na skutek czego doszło do uszkodzenia przedniego prawego koła pojazdu. Następnego dnia doszło do kolejnego zdarzenia z udziałem pojazdu strony powodowej, w którym – na skutek wjechania w wyrwę w jezdni przy ul. (...) w G. – uszkodzeniu uległo lewe przednie koło tego pojazdu.

Bezpośrednio po każdym ze zdarzeń w pojeździe pojawił się komunikat informujący o niewłaściwym ciśnieniu w oponach. D. F. niezwłocznie zatrzymał pojazd i dostrzegł wybrzuszenia w oponach. Opony wyposażone były w specjalne wzmacniacze, dzięki czemu możliwe było krótkotrwale kontynuowanie jazdy, jednak nie nadawały się one do dalszego użytku z uwagi na wybrzuszenia.

Opony w momencie zdarzenia nie były uszkodzone, miały ok. dwóch lat.

Miejsca, w których doszło do powstania szkód, nie były w żaden sposób oznakowane.

/dowody: dokumentacja fotograficzna – k.34-44;117-125; zeznania świadka D. F. – protokół elektroniczny – płyta – k. 171; zeznania świadka M. F. – protokół elektroniczny – płyta – k. 192, opinia biegłego – k. 203-225/

Wybrzuszenie znajdowało się na bocznym rancie opony, które z reguły dyskwalifikują ją z dalszego użytku.

/dowód: zeznania świadka B. M. – protokół elektroniczny – płyta – k. 192/

Koszt wymiany opon wyniósł łącznie 2.096 zł brutto (1.704,07 zł netto).

/dowód: faktura – k. 28/

Gmina M. G. jest zarządcą dróg, na których doszło do powstania szkód. Pozwaną łączyły umowy w zakresie remontu i utrzymania dróg na terenie Miasta G. z poszczególnymi spółkami.

/bezsporne; nadto dowody: umowy o remont i utrzymanie dróg – k. 58-78/

W zakresie bieżącego utrzymania dróg miasto G. podzielone jest na pięć obszarów, na których dokonuje się okresowych przeglądów pięcioletnich szczegółowych oraz przeglądów rocznych. Połowę czasu pracy inspektorzy działający z ramienia pozwanej wykonują swe obowiązki w terenie. Każda zgłoszona szkoda przekazywana jest do inspektora oraz firmy, która obsługuje dany teren, na podstawie umowy zawartej z pozwaną. Wyrwy w miejscach, w których doszło do powstania szkód, zostały zabezpieczone.

Drogi, na których doszło do wystąpienia szkód były już wcześniej naprawiane.

/zeznania świadka S. M. – protokół elektroniczny – płyta – k. 171; zeznania świadka K. B. – protokół elektroniczny – płyta – k. 171; zeznania świadka K. B. – protokół elektroniczny – płyta – k. 171; zeznania świadka T. K. - protokół elektroniczny – płyta – k. 171; zeznania świadka M. S. – protokół elektroniczny – płyta – k. 171; zeznania świadka J.

R. – protokół elektroniczny – płyta – k. 171; zeznania świadka D. S. – protokół elektroniczny – płyta – k. 171; karta przeglądów okresowych nawierzchni i urządzeń drogowych – k. 79-84; faktury za naprawy wraz z protokołami – k. 95-115/

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 1.427,99 zł netto (1.756,43 zł brutto).

/dowód: opinia biegłego – k. 203-225/

Powód zgłosił szkodę w dniu 14 lipca 2017 r. W piśmie z dnia 7 grudnia 2017 r. pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania.

Pismem z dnia 21 maja 2018 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.096 zł w terminie 7 dni. Wezwanie okazało się nieskuteczne.

/bezsporne; nadto dowody: zgłoszenie szkody – k. 23-25 verte; pismo pozwanej z dnia 7 grudnia 2017 r. – 29-29 verte; wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania przesyłki – k. 32-33/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części wskazanej w wyroku.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz z zeznań świadków i przesłuchania powódki, a także opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych i techniki motoryzacyjnej.

Odnosnie dowodów z dokumentów pod uwagę wzięto przede wszystkim dokumentację fotograficzną oraz dokumenty związane ze zgłoszeniem szkody. Prawdziwość i rzetelność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony ani nie budziła zastrzeżeń Sądu. Ponadto, treść tych dokumentów korespondowała z pozostałymi dowodami.

Sąd w całości dał też wiarę zeznaniom świadków: D. F., M. F., S. M., K. B., T. K., M. S., J. R., D. S. oraz B. M., albowiem korespondowały ze sobą, a także były logiczne i wiarygodne w świetle zasad doświadczenia życiowego. Co więcej, nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważałyby wiarygodność ich zeznań.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania miała opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych P. S., który w jasny i szczegółowy sposób odpowiedział na pytania zawarte w tezie postanowienia z dnia 30 czerwca 2020 r. tj. na okoliczność tego, czy uszkodzenia opon mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez stronę powodową oraz celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron, zaś Sąd, mając na uwadze szczegółowy charakter opinii, jak również fakt, iż sporządzona została przez osobę posiadającą fachową wiedzę w zakresie rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki motoryzacyjnej, uznał ją za wiarygodny dowód w sprawie.

Powód dochodził swego roszczenia w związku z uszkodzeniem należącego do niego pojazdu, za które – w jego ocenie – odpowiedzialność ponosi Gmina M. G., jako zarządca drogi.

Pozwana kwestionowała zarówno fakt wystąpienia zdarzeń z 6 i 7 lipca 2017 r., a nadto wysokość roszczenie przysługującego stronie powodowej w związku ze szkodą. Na kanwie niniejszego postępowania istotne było zatem nie tylko ustalenie, czy pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę, ale również określenie jej wysokości.

W tym miejscu wskazać należy, iż odpowiedzialność zarządcy drogi jest odpowiedzialnością na zasadzie winy i jest oparta na przepisie art. 415 k.c. w zw. z art. 19 i 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Zgodnie z przywołanymi przepisami ustawy o drogach publicznych zarządca drogi jest zobowiązany do utrzymania, remontów i

konserwacji dróg publicznych stanowiących jego własność i odpowiada za stan ich nawierzchni. W myśl przepisu art. 20 powołanej ustawy do obowiązków zarządcy drogi należy w szczególności:

- utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2;
- przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, w tym weryfikację cech i wskazanie usterek, które wymagają prac konserwacyjnych lub naprawczych ze względu na bezpieczeństwo ruchu drogowego;
- wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających.

Odpowiedzialność pozwanej Gminy M. G. była zatem odpowiedzialnością deliktową i uzależniona była od wykazania przesłanek w postaci: zdarzenia, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na zasadzie winy, szkody i związku przyczynowego między owym zdarzeniem a szkodą. Nadto, na względzie należy mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, że co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należało, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, w tym przede wszystkim opinia biegłego, wykazało że do uszkodzenia opon w pojeździe B. (...) o r rej. (...) mogło dojść w okolicznościach deklarowanych przez powoda. Co więcej – jak już wyżej wskazano – Sąd nie znalazł podstaw do odmowy wiarygodności zeznaniom świadków D. F. i M. F., którzy byli bezpośrednimi świadkami wypadku, a którzy jednoznacznie i konsekwentnie opisywali przebieg zdarzenia, które doprowadziło do powstania szkody. Mając na uwadze powyższe, nie ulega wątpliwości, iż pomiędzy działaniami Gminy, która – jako zarządca drogi – nie zabezpieczyła wyrw w nawierzchni, a powstaniem szkody istniał związek przyczynowy, uznać należy, że to pozwana ponosi winę za skutki swego zaniechania.

Jeśli zaś chodzi o wysokość szkody poniesionej przez powoda wskazać należy, iż w wydanej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegły ustalił, że niezbędny i celowy koszt naprawy pojazdu wynosi 1.427,99 zł netto. Mając jednocześnie na uwadze, że strona powodowa jest podatnikiem podatku VAT, który mogła odliczyć, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę wyrażoną w wartości netto, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., zgodnie z którym należą się one za czas opóźnienia, chociażby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Mając na uwadze, powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu, zaś pozwana przed wytoczeniem powództwa miała wiedzę na temat szkody, Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 6 sierpnia 2018 r.

W pozostałym zakresie, tj. ponad kwotę wskazaną w punkcie I wyroku, powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III wyroku na podstawie art.100 k.p.c., ustalając, iż powód wygrał postępowanie w 84%, a pozwana w 16%.

Na powyższe koszty po stronie powodowej złożyły się: opłata od pozwu – 86 zł., zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 800 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika - 917 zł., łącznie 1.803 zł., zaś koszty po stronie pozwanej stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł. W związku z powyższym powodowi należy się od pozwanej

kwota 1.514,52 zł (84% wszystkich poczynionych przez niego kosztów), a pozwanej od powoda kwota 144 zł (16% wszystkich poczynionych przez nią kosztów), co po wzajemnym skompensowaniu pozwoliło ustalić, iż pozwana winna zwrócić powodowi kwotę 1.370,52 zł.

Na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd w punkcie IV i V – mając na uwadze, iż koszt opinii biegłego wyniósł 1.501,06 zł, zaś uiszczona przez powoda zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego wyniosła 800 zł – zasądził od każdej strony na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwoty odpowiadające wielkości ich udziału w wyniku postępowania.